

Dékány Dávid

valaki helyettem

simon mártonnak

valaki helyettem lélegzik.
közvetlen közletről hallom,
talán siet utánam,
mindjárt megragadja a vállam,
és kérdezősködni kezd,
hogy miért nem merem kinyitni a szemem a víz alatt,
miért utálok a beföttet,
miért nem a patológia előtti megállóban
szállok fel, mikor az van közelebb,
és a légpuskámról is kérdez majd,
meg a szemben lakók macskájáról az erkélyen,
vasárnap, ebéd közben csöngetnek be,
a hús az asztalon gőzölög,
nem nyitunk ajtót, és mire visszaérnek,
az élőködők lassan elhagyják a kihűlő testet.

a rakpart lépcsőjén tömeg gyűlik össze,
a napfogyatkozást várják, speciális szemüvegekkel,
pedig a szmog miatt szabad szemmel is nézhető.
valaki helyettem lélegzik.
egy lány haját felfújja a szél, mintha integetne,
elkapom a tekintetem, és hazáig rohanok,
asztmásan nem lenne szabad,
a felvert porban, a kipufogók között.
a tüdő a szárnyasok vasárnap délelőtti boncolásán,
a konyha anatómiájában is egyszerű szivacs,
amivel felitatható egy város minden lelkiismeret-furdalása.

a félelem sem több
egy légyapapírba ragadt énekesmadár tenyérvnyi pulzusánál,
a gondolatnál
a formalinban tartósított emberi magzatok
és egy galandféreg láttán,
hogy igazából mindkettő ugyanolyan parazita,
ha a szülei nem akarták a gyereket.

valaki helyettem lélegzik,
s akár élhetne is helyettem.
az az embrió idősebb nálam,
lakhathna ő is a szemközti házban,
a fiával focizni járnék, lefeküdnék a lányával,
vasárnap áthívnának ebédelni,
befőttesüvegekben hússzínű, szerves anyag lebegne.

szaggatott

most festik fel az út közepére, a szürke betonra
a sávokat elválasztó,
szaggatott perforációs vonalat,
hogy földrengés esetén a talaj
könnyebben kettészakadjon valahol.

a mélybe zuhanók kiáltása,
mint a stopposoké, kiket épp elhagytunk

— — — — —

egy sor hosszú, megnyúlt szótag,
spondeusok a végtelenbe.